

paa en Tilstand, hvor der i Virkeligheden regjeres fuldstændig enevedlig af Regjeringen og det ene Thing i Forening. Men at en saadan Tilstand er fuldkomment ukonstitutionel, stridende mod Grundloven, ikke blot dens enkelte Paragrafer, men dens hele Aand, maa være anerkjendt ogsaa fra Regjeringens Standpunkt, idet Regjeringen gjentagne Gange tidligere har udtalt sig for Lofammerstykket som Grundlaget for vort konstitutionelle Liv, og en saadan Tilstand vilde, antager jeg, hvis den virkelig bliver gjældende Retspraxis her i Landet, være ikke blot uforenelig med dette Things Selvstændighed og Betydning og ikke blot ulovlig, men ogsaa særlig for det andet Thing; og med Tiden ganste den samme, ja meget større og farligere Virkning, end man i sin Tid frygtede, da man fra Regjeringens og dens Meningsfællers Side med Ungsteligthed vaagede over, at Lovgivningsspørgsmaal ikke foretoges paa Finantsloven. Hele denne Modstand imod, at Lovgivningsspørgsmaal ikke afgjøres paa Finantsloven, uden at alle Faktorer være enige derom, hvilede netop paa den Betragtning, at den ene Faktors Frihed ikke maa tilfidesættes gjennem det Pres, som derigjennem kunde udøves paa den fra en af de øvrige Faktoreres Side. Men denne Betragtning gjælder jo i langt højere Grad her, hvor der ikke er Tale om nogen Lovgivningsvirksomhed af almindelig Natur, men om den extraordinarye, den foreløbige Lovgivning, der ligger helt i Regjeringens og, hvis den vil, i dens Partis Haand i det andet Thing. Det er altsaa et Livsspørgsmaal for hele vor konstitutionelle Fremtid, et Spørgsmaal, der er ganste uafhængigt af et konservativt eller liberalt Standpunkt, et Høre- eller Venstrestandpunkt, Landstingets eller Folkethingets Standpunkt, et Spørgsmaal, hvormed overhovedet hele vort konstitutionelle Liv staar og falder, og derfor vil jeg ikke tvivle om, at Enhver vil kunne forstaa, at paa det Punkt er ingen Overenskomst mulig. Det Spørgsmaal kan ikke løses paa Finantsloven; men dermed er aldeles ikke sagt, at ingen Overenskomst, ingen Forstaaelse kan naaes, selv i Nar ved Behandling af Finantsloven med det andet Thing. Der findes ikke Andet, end at det andet Thing sender de Love til Folkethinget, som for længe siden burde være oversendte.

Det er jo ganste utvivlsomt — det haaber jeg, Enhver vil erkjende — at det er den rigtige og ordentlige Vej, hvorpaa disse Loves Skæbne skal afgjøres, at det Thing, der har modtaget dem, sender dem over til det andet Thing. Dersom Regjeringen havde høiet sig for Thingets private Initiativ paa dette Omraade og anerkjendt den Beslutning, der er fattet her med Hensyn til disse Love, saa vare vi ude over Vansteligheden; men Regjeringen vil ikke høie sig derfor, den er enig med sine Venner om at modsætte sig den og kun anerkjende den Afgjørelse, der staffles til Veie med Hensyn til disse Love, naar de enten oversendes fra det andet Thing, eller Regjeringen selv forelægger dem; men under saadanne Omstændigheder er der kun een Ting at gjøre, og det er at gjøre Sit til, at disse Love saa hurtigt som muligt kunne komme til en saglig Afgjørelse, selvsjælgelig til Thingets fuldstændig fri saglige Afgjørelse. Vil man ikke det, er der en anden Tanke bagved. Man kan ikke faae noget andet Menneske — jeg vil ikke sige mig alene — til at tro paa, at disse Love kræve tre Mars Behandling i det andet Thing. Dersom vi vilde lade, som om vi troede derpaa, vilde vi gjensidig gjøre Nar ad hinanden. Hvad særlig angaar den ene af disse Love, Gendarmløven, der for to Mar siden har været saa vidt fremme i det andet Thing, at der var afgivet Betænkning til 2den Behandling, kan dog intet Menneske tro, at der efter den grundige Behandling, Sagen den Gang fik, nu skulde trænges til en fleraarig Omjørelse af Betænkningen. Vi have talt saa meget om Visnepolitik paa Rigsdagen; men Alle ville dog vistnok være enige om, at noget mere Kolossal i Retning af Visnepolitik end det, der er passeret med Hensyn til de provisoriske Love, en mere freidig Uforbeholdenhed paa dette Omraade er endnu aldrig set. Der er altsaa en anden Grund hvorfor man holder disse Love tilbage, og det kan ikke være Andet end det, at man derigjennem enten vil hindre en Forstaaelse, hvorved man kunde komme ind under ordnede Tilstande, eller tvinge de saglige Spørgsmaal igjennem, der have fundet deres Udtryk i de provisoriske Love. Men hvad enten man vil gaa den ene eller den anden Vej, antager jeg ikke, at der er noget Menneske i Landet, som virkelig vil paatage sig at forsvare eller billige noget Saadant. Jeg antager nu, og jeg gaar ud fra, at det er den almindelige Mening, ikke blot blandt Venstre, men at ogsaa Regjeringen og det andet Thing anerkjender dette. Det er derfor, jeg anbefaler at lade dette Lovforslag gaa over til det andet Thing, idet jeg er over-